

ת"פ 44964/09/18 - מדינת ישראל נגד עאמר טורי

בית הדין האזורי לעבודה באר שבע
ת"פ 44964-09-18 מדינת ישראל נ' טורי

בפני בעניין:	כבוד סגן הנשיא השופט צבי פרנקל מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד חן אביטן
המאשימה	נגד עאמר טורי ע"י ב"כ עו"ד יאסר אבו גא'מע
הנאשמים	

גזר דין

1. הרשעתי היום את הנאשם על פי הודאתו בעבירה של מתן שירותי כוח אדם ללא רישיון כדין, בניגוד להוראות חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו - 1996.

על פי כתב האיטום לא היה בידי הנאשם רישיון לעסוק כקבלן כוח אדם ובביקורת שנערכה בבית אריזה של "חברת תעשיות תוצרת חקלאית אביטן בני בע"מ" (להלן: החברה) נמצא כי הנאשם פעל כקבלן כוח אדם בכך שסיפק לחברה שבעה עובדים. הביקורת נערכה ביום 20.11.17.

2. הנאשם ביקש להימנע מהרשעתו בהתאם לסעיף 192א לחוק העונשין מאחר שאין לו עבר פלילי, הוא מפרנס יחיד ויש לו שישה ילדים בני חודש עד 16. לטענתו, העבירה שעבר היא בשל טעות בשיקול דעת או טעות בעובדה ונעברה בתום לב. בכוונתו לפתוח עסק כחברה בע"מ למתן שירותי כוח אדם על פי כל האישורים הנדרשים, לטענתו הרשעה יכולה לפגוע בפרנסתו.

כמו כן הפנה לחלוף הזמן מאז ביצוע העבירה, לפני למעלה משנתיים, לחילופין ביקש לראות בעבירה כאירוע אחד לצורך גזירת העונש. בדבריו האחרונים טען שהוא מתנהל על פי חוק, בדיעבד הבין שהוא לא הבין את המצב המשפטי ומתחייב לא לחזור על העבירה.

3. ב"כ המאשימה ביקש לגזור על הנאשם 50% מהקנס המקסימלי לפי 7 יחידות עבירה ובסך הכל 50,400 ₪, לטענת ב"כ המאשימה מדובר ב - 7 יחידות עבירה ואין מקום להימנע מהרשעה מאחר שמדובר שאין מדובר במקרה המצדיק ביטול הרשעה והפנה לפסקי הדין של בית המשפט העליון בעניין כמו למשל ע"פ 9893/06 אסנת לאופר נ' מדינת ישראל, כן ביקש ב"כ המאשימה להורות לנאשם

לחתום על התחייבות להימנע מביצוע עבירה.

4. לאחר שבחנתי את הבקשה להימנע מהרשעה, החלטתי לדחות אותה לאור ההלכות שנקבעו בבית הדין הארצי לעבודה ובבית המשפט העליון.

5. הכלל, כפי שעמד עליו בית המשפט העליון לא אחת הוא כי "מי שהובא לדין ונמצא אשם, יורשע בעבירות שיוחסו לו" (ראו: ע"פ 2513/96 מדינת ישראל נ' שמש, פ"ד נ(3) 682, 683 (1996); ע"פ 2669/00 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נד(3) 685, 689 (2000); ע"פ 5985/13 הראל אבן נ' מדינת (2.4.14); ע"פ (ארצי) 33098-09-12 א.פ.י שירותי כוח אדם בענף הבניין (2005) בע"מ - מדינת ישראל] (11.8.14)).

6. עוד בהקשר זה פסק בית הדין הארצי בע"פ 49909-12-15, אייל קישון נ' מדינת ישראל, פסק דין מיום 19.12.:

"הסמכות להימנע מהרשעה או לבטלה "מופעלת על ידי בתי המשפט במשורה, תוך שמירת נקודת המוצא כי אדם אשר הוכחה אשמתו בהליך פלילי - יש להרשיעו בדין. הרשעה מהווה פועל יוצא מהפרת הנורמה הפלילית ומסייעת למיצוי ההליך הפלילי ותכליתיו. יישום נקודת המוצא מאפשר הליך אכיפת חוק תקין ושוויוני. בנוסף, הקפדה על עצם ההרשעה נדרשת לצורך העברת המסר ההרתעתי הרצוי..." (עניין חדוות הורים). בהתאם, הסמכות לביטול ההרשעה תופעל בנסיבות בהן עלול להיווצר פער בלתי נסבל בין עוצמת הפגיעה של הרשעה פלילית בנאשם האינדיבידואלי לבין התועלת שתצמח לחברה ולאינטרס הציבורי מקיומה של הרשעה" (לעניין זה ראו גם: ע"פ (ארצי) 6291-05-10 א. כפיר אחזקות בע"מ - מדינת ישראל (31.1.12); ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים בע"מ (8.2.14); ע"פ (ארצי) 33098-09-12 א.פ.י שירותי כוח אדם בענף הבניין (2005) בע"מ - מדינת ישראל (11.8.14); ע"פ (ארצי) 3043-09-14 מדינת ישראל - עדי מישאלוף (22.12.16); ע"פ (ארצי) 33112-09-15 מדינת ישראל - מרסי זלקינד (18.7.17)).

7. בעניינו - הנאשם לא הוכיח ולא הציג ראשית ראייה כי עלול להיגרם לו נזק בלתי מידתי כתוצאה מהרשעה ולא הפנה להוראות חוק או נוהל שכתוצאה ממנה עלולים מי מעיסוקיו להיפגע, לא הציג ראיות כלשהן בקשר לכך ולא הציג תמונת מצב כללית על עיסוקו עד כמה פגיעה בהם תשפיע על מארג חייו בכללותו. הנאשם לא עמד בנטל לשכנע כי עניינו מצדיק את ביטול ההרשעה בניגוד לכלל הרגיל המחייב את הותרת ההרשעה. כפי שנפסק בעניין זלקינד בשל אופיין ותוצאותיהן של העבירות הכלכליות, יש להיזהר ממתן משקל יתר לעברם הנקי ואורחות חייהם הנורמטיבי של מי שהורשע. יש להבטיח את עיקרון אחדות הענישה ואת שיקולי ההרתעה והתגמול.

אין מדובר במעידה חד פעמית אלא בנאשם שהורשע במתן שירותי כוח אדם ללא רישיון במשך תקופה והראיה החשבונית שצירף במסגרת הטיעונים לעונש המלמדים על התקשרות ארוכת טווח, החשבונית הן מינואר 2017 ועד נובמבר 2017. עם זאת בהחלט התרשמתי שמדובר בנאשם שהביע חרטה אמיתית ויש

להתחשב בשיקומו במסגרת גזר הדין.

8. תיקון 113 לחוק העונשין מגדיר מהם השלבים שיש לבחון בטרם גזרת הדין. העיקרון המנחה הוא עקרון ההלימה כך שעל העונש להיגזר ממידת אשמתו של הנאשם וחומרת מעשיו. בית הדין הארצי לעבודה התייחס במספר רב של פסקי דין לתכליתו של חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם ודרישת הרישיון הקבועה בו בשל עיסוק בקבלנות כוח אדם, כאשר תכלית החוק היא להבטיח את זכויות העובד המועסק על ידי קבלני כוח אדם ולמנוע את ניצולו ולשם כך קבע החוק משטר שהוא מחייב כשלצדו סנקציות פליליות על הפרת החוק.

9. לנאשם לא היה רישיון כנדרש בסעיף 2(א) לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם. על פי הפסיקה העונש ההולם לעבירה בה הורשע הנאשם הוא בטווח של 30% עד 60% מגובה הקנס המרבי.

על מנת לקבוע את העונש יש לבחון את הנסיבות החיצוניות לביצוע העבירה ומצאתי לתת להן משקל. הנאשם הודה בעבירה שיוחסה לו וחסך זמן שיפוטי בכך שלא המשכנו לשמוע את העדים. הנאשם הסביר שלא היה מודע לצורך ברישיון כוח אדם אך לא נגרם נזק לעובדים שהועסקו אצלו. השתכנעתי שהנאשם מבקש לחזור למסלול תעסוקתי, בכוונתו לפתוח עסק למתן שירותי כוח אדם, הוא מפרנס יחיד ומאז החקירה מלפני שנתיים הוא לא עסק בתחום, מה שהשפיע על מצבו הכלכלי.

10. המאשימה ביקש לראות בהרשעת הנאשם כמי שביצע 7 יחידות עבירה על חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם. אני מקבל את טענת הנאשם שיש לראות בהרשעה כיחידת עבירה אחת, אף על פי שמדובר ב - 7 עובדים. מדובר בביקורת אחת שנערכה ויש קשר ענייני הדוק וסמיכות זמנים בין העסקתם. מה גם, כפי שטען הסניגור העבירה היא של ההתקשרות עם החברה ולא נסובה סביב העסקת העובדים שכאמור לא נטענה טענה שהם קופחו, על כן יש לקבוע מתחם ענישה אחד בגין העבירה בה הורשע הנאשם.

הסניגור טען שיש להביא בחשבון את חלוף הזמן מאז ביצוע העבירה וכן את הצורך בהתמשכות ההליכים בכך שהסניגור היה צריך להגיש בקשה לקבלת חומרי חקירה ובעניין זה התקיים דיון בפני מותב אחר כאשר מחומרי החקירה התברר לנאשם שההליך נגד החברה הסתיים בביטול כתב האישום ובהסדר מותנה, מאחר שהעבירה בה הואשמה בחברה היא עבירה מסוג חטא בלבד.

11. בנסיבות אלה, אני סבור שיש לקבוע רמת ענישה ברף הנמוך. אני גוזר על הנאשם קנס בשיעור של 30% מהקנס המירבי ובסה"כ קנס בסך של 4,320 ₪ כאשר השיקולים לקולה היו הודאתו של הנאשם והחיסכון בזמן שיפוטי, התמשכות ההליך בשל הצורך לקבלת חומרי חקירה, עברו הנקי והרצון לאפשר את שיקומו המירבי.

12. אני מאפשר לנאשם לשלם את הקנס ב - 20 תשלומים שווים של 216 ₪ כל אחד החל ביום 1.4.20 ובכל 1 בחודש שלאחר מכן. אם אחד התשלומים לא ישולם במועד, תעמוד יתרת הקנס שלא שולמה לפירעון מיד.

13. כמו כן הנאשם יחתום על התחייבות להימנע מעבירה בה הורשע למשך שנה מהיום, שאם לא כן יחויב בקנס המירבי. אם הנאשם לא יחתום על התחייבות עד ליום 1.4.20, הוא ייקנס בקנס נוסף של 4,320 ₪.

14. הנאשם מופנה למזכירות בית הדין לקבלת שוברים ולחתימה על ההתחייבות.

15. זכות ערעור כדין.

16. לבקשת באי כוח הצדדים בדיון היום, גזר הדין יישלח אליהם בדואר רשום וגם באמצעות הפקסימיליה.

ניתן היום, ט"ו שבט תש"פ, 10 פברואר 2020, בהעדר הצדדים.